

... Over det langsomt dragende Ligtog rungede Kirkeklokkens basdybe Stemme, denne enstonende Lyd, der dog har Udtryk for alle Menneskehjertets dybeste Rørelser fra den gladeste Bryllupsfryd til Adskillelsens Smerte. Kirkegaardsporten aabnedes, og mens en Flok opskræmte Maager gav sig til at skrige ude over Stranden, som vilde ogsaa de være med at bringe deres ulykkelige Ven den sidste Hilsen, skred Toget ind mellem de vejrblæste Grave.

Da Følget var samlet omkring den gamle Anders Jørgens Begravelsesplads, og medens den blomstersmykkede Kiste langsomt sænkedes i Jorden, søgte Blikkene uvilkaarligt Hansine. Hun stod der i sin Enkedragt ved Siden af Graven og holdt den lille Sigrid i Haanden. Mens Barnet hulkende gemte sit Ansigt i Moderens Kjole, syntes Hansine selv fuldkommen rolig. Men sporløst var de sidste Tider ikke gaaet hen over hende. Hun var tydeligt nok begyndt at ældes, og hun var saa mærkeligt lille at se til i sin sorte Dragt.

Efterat en Salme var sunget, traadte Helvedsprædikanten med mørk Mine frem ved Graven.

Det var en lille, tætbygget Mand med sort, studset Fuldskæg, tykke, blodrøde Læber og fanatisk mistænksomme Øjne. Han forrettede Jordpaakastelsen med ilter Haand og myndig Stemme; og som en Erstatning for den Tale, han ikke havde faaet Lov til at holde, gjorde han den „stille Bøn“ saa lang, at enkelte utaalmodigt satte Hattene paa og drev bort.

Saa var Højtideligheden tilende, og Følget spredtes langsomt.

IV

Der er nu forløbet et Par Aar siden denne Dag. Endnu hersker Pastor Madsen med Ild og Sværd i Vejlbj og Skibberup, ja langt udover Sognets Grænser — endog over til Sandinge — strækker sig hans myndige Magt.

Men hellerikke Højskoleforstander Sejling har ligget paa den lade Side. For alt, hvad Vennesamfundet i de senere Aar har tabt i Udbredelse og Indflydelse i Folkets brede Lag, har han